

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 78. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789483584.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

[En dag under mit ophold på dette sted foregik der noget i mig, der senere i høj grad har vakt min forundring, thi det viste mig, at der på bunden af min sjæl var dæmoner, jeg måtte vogte mig for. Madam Wexschall havde et eneste barn, en lille pige på 4 til 5 år. Dette barn bidrog meget til min lyksalighed; jeg kælede for det, som for alle små børn, og hun og jeg var de bedste venner. En dag gik jeg ene med den lille pige i det tykke af Ermelunds-skoven; da overfaldt mig en - hvad skal jeg kalde det - en ond og ubegribelig lyst. Hendes glæde og latter blev mig på én gang imod, og jeg begyndte at skænde på det stakkels barn for alt, hvad hun sagde og gjorde. Med stor tålmod og fromhed tog hun imod alt, men netop dette var mig imod, og hendes ro forøgede min uro. Det forekom mig, at jeg ikke kunne komme til ro, med mindre jeg så hendes tårer flyde. Dette ville imidlertid aldeles ikke lykkes; mere og mere tirret ved hendes ligegyldighed gjorde jeg det ene forsøg efter det andet, snart løb jeg fra hende, snart skændte jeg for ingen ting, intet hjælp. Som i en slags fortvivlelse greb jeg nu til det sidste middel. Vi kom til en skrænt, der førte ned til en dyb og mørk kløft; næsten ude af mig selv tog jeg hende nu ved hånden, løb i det stærkeste trav ned i denne fordybning, slap hende derpå og ilede ene op på kanten. Dette var for meget for det arme barn; hun gav sig nu til at skrig og græd, så den ene tåre ikke biede på den anden. I samme øjeblik veg min onde dæmon fra mig, jeg kunne atter trække vejret, løb ned og kyssede hende og trykkede hende op til mig og vidste ikke det gode, jeg ville og kunne gjort mod den lille. Dybt skammede jeg mig over dette onde anfald og gik hjem med de hårdeste bebrejdelser og samvittighedsnag over min slette handling. Gud være lovet! Det var første og sidste gang, jeg har følt noget sådant. Jeg grublede meget herover og tænkte, at en djævel vist har måttet være i min nærhed. Hver gang jeg senere i mit liv er kommet forbi dette mig uforglemmelige sted i skoven, har jeg altid følt mig uhyggeligt tilmode.]